

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
MACIEJ SZPUNAR
föredraget den 21 juli 2016¹

Mål C-162/15 P

**Evonik Degussa GmbH
mot**

kommissionen

”Överklagande — Tillämpning av artiklarna 101 FEUF och 102 FEUF — Förordning (EG) nr 1/2003 — Offentliggörande av kommissionens beslut — Artikel 30 — Förhørsombudets kompetensområde vid konkurrensförfaranden — Beslut 2011/695/EU — Artikel 8 — Skydd för tystnadsplikten — Artikel 339 FEUF — Begreppet ’affärshemligheter och andra konfidentiella uppgifter’ — Uppgifter från en förklaring som ett företag lämnat in för att beviljas förmånlig behandling — Avslag på begäran om konfidentiell behandling — Berättigade förväntningar”

Innehållsförteckning

I	– Inledning	3
II	– Tillämpliga bestämmelser	3
III	– Bakgrund till tvisten	4
IV	– Det omtvistade beslutet	4
V	– Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen	5
VI	– Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden	6
VII	– Bedömning av överklagandet	6
	A – Den första grunden	6
	1. Den överklagade domen	6
	2. Parternas argument	7
	3. Bedömning	8

¹ – Originalspråk: franska.

a) Den första delgrunden	8
i) Inledande synpunkter	8
ii) Omfattningen av förhørsombudets kontroll	9
iii) Bedömning av tribunalens konstateranden	10
b) Den andra delgrunden	12
B – Den andra grunden	13
1. Den överklagade domen	14
2. Parternas argument	15
3. Bedömning	16
a) Inledande synpunkter	16
i) Huruvida förklaringarna om förmånlig behandling är konfidentiella	16
ii) Följderna av skyddet för förklaringar om förmånlig behandling för offentliggörandet av kommissionens beslut	17
b) Den första delgrunden	19
c) Den andra delgrunden	20
d) Den tredje delgrunden	23
e) Den fjärde delgrunden	23
C – Den tredje grunden	24
1. Den överklagade domen	24
2. Parternas argument	25
3. Bedömning	25
a) Den första delen	25
b) Den andra delgrunden	26
D – Avslutande iakttagelser	27
VIII – Förslag till avgörande	28

I – Inledning

1. Genom detta överklagande har Evonik Degussa GmbH yrkat ogiltigförklaring av domen av den 28 januari 2015, Evonik Degussa/kommissionen,² genom vilken Europeiska unionens tribunal ogillade en talan om ogiltigförklaring av Europeiska kommissionens beslut C (2012) 3534³ att avslå en begäran om konfidentiell behandling som getts in av klaganden.

2. Klagandens kritik av den överklagade domen rör bland annat frågan – som tidigare inte berörts i domstolens praxis⁴ – om räckvidden av det skydd som ska ges uppgifter i en förklaring som gjorts i syfte att erhålla en förmånlig behandling i samband med offentliggörandet av kommissionens beslut om tillämpning av artikel 101 FEUF.⁵

II – Tillämpliga bestämmelser

3. I artikel 30 i förordning (EG) nr 1/2003 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna [101 FEUF] och [102 FEUF],⁶ med rubriken ”Offentliggörande av beslut”, anges följande:

”1. Kommissionen skall offentliggöra de beslut som den fattar enligt artiklarna 7–10, 23 och 24.

2. I offentliggörandet skall de berörda parternas namn och huvuddragen i beslutet anges, inbegripet ålagda påföljder. Hänsyn skall därvid tas till företagets berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas.”

4. I artikel 8 i beslut 2011/695/EU om förhørsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden,⁷ med rubriken ”Affärshemligheter och andra konfidentiella uppgifter”, anges följande:

”1. När kommissionen avser att lämna ut uppgifter som kan utgöra företags eller personers affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter ska generaldirektoratet för konkurrens informera dessa skriftligen om denna sin avsikt samt skälen till detta. En tidsfrist ska fastställas inom vilken företagen eller personerna får framföra eventuella skriftliga kommentarer.

2. Om berörda företag eller personer motsätter sig att uppgifterna lämnas ut, kan de hänskjuta ärendet till förhørsombudet. Om förhørsombudet konstaterar att uppgifterna kan lämnas ut eftersom de inte utgör affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter eller eftersom det finns ett övervägande intresse av att de lämnas ut ska denna slutsats anges i ett motiverat beslut som ska delges berörda företag eller personer. Beslutet skall ange den dag när uppgifterna kommer att lämnas ut. Denna dag får infalla tidigast en vecka efter den dag när meddelandet lämnades.

3. Punkterna 1 och 2 ska efter nödvändig anpassning vara tillämpliga på utlämnande av uppgifter genom offentliggörande i *Europeiska unionens officiella tidning*.

2 — T-341/12, EU:T:2015:51, nedan kallad den överklagade domen.

3 — Kommissionens beslut av den 24 maj 2012 att avslå en begäran om konfidentiell behandling som getts in av Evonik Degussa, med stöd av artikel 8 i beslut 2011/695/EU av Europeiska kommissionens ordförande den 13 oktober 2011 om förhørsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (ärende COMP/38.620 – Väteperoxid och perborat, nedan kallat det omtvistade beslutet).

4 — Frågan om utlämnande och sekretess i samband med skadeståndsvister diskuterades nyligen vid FIDE:s XXVII:e kongress (FIDE XXVII Congress Proceedings Vol. 2. Private Enforcement and Collective Redress in European Competition Law, Budapest 2016, se frågorna 44–55).

5 — Utöver domen i et nu aktuella målet har tribunalen meddelat följande tre domar i samma fråga, varav en överklagades: dom av den 28 januari 2015, Akzo Nobel m.fl./kommissionen (T-345/12, EU:T:2015:50), dom av den 15 juli 2015, AGC Glass Europe m.fl./kommissionen (T-465/12, EU:T:2015:505, vilken avses i överklagandet i det ännu inte avgjorda målet C-517/15 P) och dom av den 15 juli 2015, Pilkington Group/kommissionen (T-462/12, EU:T:2015:508).

6 — Rådets förordning av den 16 december 2002 (EGT L 1, 2003, s. 1).

7 — Beslut av Europeiska kommissionens ordförande av den 13 oktober 2011 (EUT L 275, 2011, s. 29).

...”

III – Bakgrund till tvisten

5. Bakgrunden till tvisten anges i den överklagade domen och kan sammanfattas på följande sätt.

6. Den 3 maj 2006 antog kommissionen beslut C (2006) 1766 slutlig om ett förfarande enligt artikel 81 [EG] och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/F/C.38.620 – Väteperoxid och perborat) (nedan kallat VPP-beslutet).

7. I VPP-beslutet slog kommissionen bland annat fast att klaganden hade överträtt artikel 81 EG inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) tillsammans med sexton andra företag som är verksamma inom sektorn för väteperoxid och perborat. Klaganden beviljades full immunitet mot böter med stöd av kommissionens meddelande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (nedan kallat 2002 års meddelande om samarbete).⁸

8. En första icke-konfidentiell version av VPP-beslutet offentliggjordes år 2007 på kommissionens webbplats.

9. Genom en skrivelse av den 28 november 2011 informerade kommissionen klaganden om sin avsikt att offentliggöra en mer detaljerad icke-konfidentiell version av VPP-beslutet, i vilken hela beslutets innehåll med undantag för konfidentiella uppgifter skulle offentliggöras. Kommissionen gav samtidigt klaganden tillfälle att ange de eventuella uppgifter i VPP-beslutet för vilka klaganden avsåg att begära konfidentiell behandling.

10. Klaganden ansåg att denna mer detaljerade icke-konfidentiella version innehöll konfidentiella uppgifter eller affärshemligheter och informerade därför kommissionen i en skrivelse av den 23 december 2011 om att den motsatte sig det planerade offentliggörandet. Till stöd för denna ståndpunkt gjorde klaganden särskilt gällande att denna icke-konfidentiella version innehöll flera uppgifter som den lämnat till kommissionen inom ramen för programmet för förmånlig behandling, liksom namnen på flera av dess samarbetspartners och uppgifter om dess affärsrelationer. Enligt klaganden stred det planerade offentliggörandet således mot principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen och kunde medföra skada för kommissionens utredningsverksamhet.

11. Genom skrivelse av den 15 mars 2012 underrättade kommissionen klaganden om att kommissionen gick med på att vid det planerade offentliggörandet av den nya icke-konfidentiella versionen avlägsna alla uppgifter som gjorde det möjligt att direkt eller indirekt spåra källan till de uppgifter som lämnats i enlighet med 2002 års meddelande om samarbete. Kommissionen gick även med på att avlägsna namnen på klagandens samarbetspartners. Kommissionen ansåg däremot inte att det fanns någon anledning att sekretessbelägga de övriga uppgifterna för vilka klaganden hade begärt konfidentiell behandling.

12. Klaganden utnyttjade sin möjlighet att vända sig till förhørsombudet enligt beslut 2011/695 för att förhørsombudet skulle förhindra att uppgifter som klaganden hade lämnat enligt 2002 års meddelande om samarbete offentliggjordes i den icke-konfidentiella versionen.

IV – Det omtvistade beslutet

13. Genom det omtvistade beslutet avlog förhørsombudet i kommissionens ställe klagandens begäran.

⁸ — EGT C 45, 2002, s. 3.

14. Förhørsombudet underströk först och främst gränserna för sitt kompetensområde, vilket innebar att förhørsombudet endast kunde avgöra om en uppgift skulle anses vara konfidentiell men inte avhjälpa ett påstått åsidosättande av klagandens berättigade förväntningar.

15. Förhørsombudet framhöll för övrigt att klaganden motsatte sig offentliggörandet av en ny, mer detaljerad icke-konfidentiell version av VPP-beslutet enbart på grund av att det innehöll uppgifter som lämnats i enlighet med 2002 års meddelande om samarbete och att ett utlämnande av sådana uppgifter till tredje man skulle kunna orsaka klaganden skada vid en skadeståndstalan vid en nationell domstol.

16. Enligt förhørsombudet hade klaganden inte visat att ett offentliggörande av de uppgifter som klaganden lämnat till kommissionen i syfte att erhålla en förmånlig behandling kunde orsaka klaganden allvarlig skada. Ett företags intresse av att detaljerna rörande det rättsstridiga beteende som det anklagas för inte ska offentliggöras för allmänheten, när kommissionen har påfört företaget böter för överträdelse av konkurrensrätten, förtjänar under alla omständigheter inte något särskilt skydd. Förhørsombudet erinrade härvid om att möjligheten att väcka en talan om skadestånd utgör en del av unionens konkurrenspolitik och att klaganden således inte kunde hävda ett berättigat intresse av att skyddas från risken att drabbas av en sådan talan.

17. Förhørsombudet ansåg sig vidare inte vara behörig att bemöta klagandens argument att det omtvistade utlämnandet skulle kunna skada programmet för förmånlig behandling, eftersom en sådan fråga gick utöver gränserna för förhørsombudets behörighet.

18. Slutligen angav förhørsombudet att dess behörighet var begränsad till att bedöma en begäran om konfidentiell behandling. Därför var förhørsombudet inte behörigt att pröva klagandens argument om ett påstått åsidosättande av principen om likabehandling på grund av att det aktuella offentliggörandet innebar att sökanden försattes i en mindre gynnsam ställning i förhållande till andra som berördes av VPP-beslutet och som inte hade samarbetat med kommissionen.

V – Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

19. Klaganden väckte talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 2 augusti 2012.

20. I samband med talan ingav klaganden en begäran om interimistiskt förfarande avseende uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet. Tribunalens ordförande beviljade uppskov genom beslut av den 16 november 2012, Evonik Degussa/kommissionen (T-341/12 R, EU:T:2012:604).

21. Klaganden åberopade fem grunder till stöd för sin talan. De fyra första avsåg åsidosättande av artikel 8 i beslut 2011/695 (första grunden), åsidosättande av motiveringskyldigheten (andra grunden), åsidosättande av tystnadsplikten enligt artikel 339 FEUF (tredje grunden) respektive åsidosättande av principerna om skydd för berättigade förväntningar, rättssäkerhet och likabehandling (fjärde grunden).⁹

22. I den överklagade domen ogillade tribunalen talan i sin helhet och förpliktade klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

⁹ — Den femte grunden avsåg ett åsidosättande av artikel 28.1 i förordning nr 1/2003 och ett åsidosättande av kommissionens tillkännagivande om reglerna för tillgång till kommissionens handlingar i ärenden enligt artiklarna [101 FEUF] och [102 FEUF] i EG-fördraget, enligt artiklarna 53, 54 och 57 i EES-avtalet och enligt rådets förordning (EG) nr 139/2004 (EUT C 325, 2005, s. 7, nedan kallat tillkännagivandet om tillgång till handlingar).

VI – Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

23. Evonik Degussa har i sitt överklagande yrkat att domstolen ska upphäva den överklagade domen, ogiltigförklara det omtvistade beslutet och förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna. Kommissionen har yrkat att överklagandet ska ogillas och att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

24. I samband med överklagandet ingav klaganden en ansökan om interimistiska åtgärder och om uppskov med verkställighet av det omtvistade beslutet. Domstolens vice ordförande beviljade denna ansökan genom beslut av den 2 mars 2016, Evonik Degussa/kommissionen (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142).

VII – Bedömning av överklagandet

25. Klaganden har anfört tre grunder till stöd för sitt överklagande. Den första grunden avser ett åsidosättande av artikel 8.2 och 8.3 i beslut 2011/695 om förhørsombudets behörighet, den andra grunden ett åsidosättande av artikel 339 FEUF och artikel 30 i förordning nr 1/2003 med avseende på de omtvistade uppgifternas påstått konfidentiella karaktär och den tredje ett åsidosättande av principerna om rättssäkerhet och skydd för berättigade förväntningar.

A – Den första grunden

26. Genom den första grunden har klaganden gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 8.2 och 8.3 i beslut 2011/695 genom att i punkterna 31–44 i den överklagade domen slå fast att förhørsombudet inte var behörigt att pröva invändningarna om principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen.

1. Den överklagade domen

27. Vid tribunalen anförde klaganden en grund avseende ett åsidosättande av artikel 8 i beslut 2011/695. Klaganden gjorde gällande att förhørsombudet hade gjort en felaktig inskränkning av den kontroll som ombudet fick utöva. I punkterna 23–44 i den överklagade domen fann tribunalen att det saknades stöd för denna grund.

28. I punkt 26 i den överklagade domen angav tribunalen att klaganden hade kritiserat förhørsombudet för att ombudet hade underlåtit att besvara olika argument avseende bland annat ett åsidosättande av principen om berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen.

29. I punkt 33 i den överklagade domen angav tribunalen att det följer av rättspraxis avseende artikel 9 tredje stycket i beslut 2001/462/EG, EKSG,¹⁰ som är relevant för artikel 8 i beslut 2011/695, att förhørsombudet inte enbart är skyldigt att undersöka huruvida en version av ett beslut som antagits med stöd av förordning nr 17 och som är avsett att offentliggöras innehåller affärshemligheter eller annan konfidentiell information som åtnjuter ett liknande skydd, utan att förhørsombudet även ska granska om versionen innehåller annan information som inte får lämnas ut till allmänheten, antingen enligt gemenskapsrättsliga bestämmelser som specifikt skyddar informationen eller på grund av att informationen är av sådant slag att den omfattas av tystnadsplikt.¹¹

10 — Kommissionens beslut av den 23 maj 2001 om kompetensområdet för förhørsombudet i vissa konkurrensförfaranden (EGT L 162, 2001, s. 21).

11 — Se tribunalens dom av den 30 maj 2006, Bank Austria Creditanstalt/kommissionen (T-198/03, EU:T:2006:136, punkt 34), och tribunalens dom av den 12 oktober 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/kommissionen (T-474/04, EU:T:2007:306, punkt 66).

30. I punkt 42 i den överklagade domen fann tribunalen att de principer som åberopades av klaganden i det aktuella fallet inte utgjorde något specifikt skydd mot offentliggörande. Tvärtemot bland annat reglerna om hur unionens organ eller institutioner ska behandla personuppgifter eller om undantagen från allmänhetens rätt att få tillgång till handlingar,¹² har nämnda principer enligt tribunalen inte till specifikt syfte att skydda sekretessen för uppgifter eller handlingar. Invändningarna om dessa principer går därmed utöver gränserna för förhørsombudets uppdrag enligt artikel 8 i beslut 2011/695 om förhørsombudets funktion och kompetensområde (punkt 43 i den överklagade domen). Således gjorde förhørsombudet en riktig bedömning när det konstaterade att det saknade behörighet (punkt 44 i den överklagade domen).

31. Tribunalen underkände därefter klagandens argument att ingen avdelning inom kommissionen hade undersökt invändningarna i fråga och konstaterade att generaldirektoratet konkurrens hade motiverat sitt ställningstagande till invändningarna i skrivelser till klaganden av den 28 november 2011 och den 15 mars 2012, innan klaganden vände sig till förhørsombudet (punkterna 45–49 i den överklagade domen).

32. Tribunalen fann att det, för att säkerställa ett effektivt domstolsskydd för klaganden, var nödvändigt att betrakta det omtvistade beslutet i det sammanhang i vilket det antogs och följaktligen slå fast att detta beslut underförstått, men nödvändigtvis, inbegrep kommissionens inställning till det planerade offentliggörandet, formulerad i skrivelserna av den 28 november 2011 och den 15 mars 2012, i den mån dessa avsåg aspekter som inte omfattades av förhørsombudets behörighet (punkterna 60 och 132 i den överklagade domen).

2. Parternas argument

33. I överklagandet har klaganden gjort gällande att förhørsombudet är det kommissionsorgan som i sista hand avgör om uppgifter som ett visst företag anser vara konfidentiella ska offentliggöras. Således bör förhørsombudet vara behörigt att pröva alla skäl som kan utgöra hinder för ett offentliggörande. Klaganden har anfört att förhørsombudet, trots att det endast är behörigt att pröva om uppgifterna är konfidentiella, i sitt beslut borde ha tagit hänsyn till alla relevanta krav, däribland de grundläggande rättigheterna och de allmänna principerna i unionsrätten, vilka ingår i de berättigade förväntningar som kan utgöra hinder för ett offentliggörande.

34. Klaganden har således anfört att resonemanget i punkterna 42–44 i den överklagade domen bygger på en felaktig rättstillämpning.

35. Enligt klaganden borde tribunalen ha konstaterat att förhørsombudet inte hade prövat klagandens invändningar avseende principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen och följaktligen ha ogiltigförklarat det omtvistade beslutet av detta skäl. När tribunalen i punkterna 58–60 och 132–133 i den överklagade domen fann att det omtvistade beslutet ”underförstått, men nödvändigtvis” inbegrep kommissionens inställning till det planerade offentliggörandet i den föregående skriftväxlingen med klaganden misstolkade tribunalen beslutets innebörd.

36. Kommissionen har bestritt detta resonemang och i huvudsak hänvisat till de relevanta domskälen i den överklagade domen.

12 — Se Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då [unions]institutionerna och [unions]organen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 2001, s. 1) respektive artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, 2001, s. 43).

3. Bedömning

37. Den första grunden för överklagandet består av två delar.

38. Den första delgrunden rör omfattningen av förhørsombudets behörighet enligt artikel 8.2 och 8.3 i beslut 2011/695 (punkterna 42–44 i den överklagade domen). Den andra delgrunden avser tribunalens underkännande av invändningen avseende otillräcklig motivering av det omtvistade beslutet (punkterna 60–67 i nämnda dom).

a) Den första delgrunden

i) Inledande synpunkter

39. Enligt artikel 339 FEUF ska medlemmarna av unionens institutioner samt tjänstemän och övriga anställda i unionen vara förpliktade att inte lämna ut upplysningar som omfattas av tystnadsplikt. Denna förpliktelse upprepas, med avseende på tillämpningen av artiklarna 101 FEUF och 102 FEUF, i artikel 28 i förordning nr 1/2003 och i artikel 16 i förordning (EG) nr 773/2004.¹³ Enligt lydelsen i den sistnämnda rättsakten ska tystnadsplikt gälla för "affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter".

40. Dessa begrepp kan avgränsas med hjälp av domstolens praxis.

41. Av denna rättspraxis följer bland annat att rätten till skydd för affärshemligheter utgör en allmän princip i unionsrätten.¹⁴ Principen avser inte enbart affärshemligheter i egentlig mening, det vill säga känsliga affärsuppgifter,¹⁵ utan omfattar även andra konfidentiella uppgifter.¹⁶

42. En uppgift kan för övrigt vara konfidentiell såväl på grund av sitt i sig känsliga innehåll som av en kombination av innehållet och omständigheterna kring uppgifternas inlämnande till ett offentligt organ.

43. Det sistnämnda fallet kan dels avse uppgifter som lämnats in till kommissionen under sådana omständigheter som påbjuder tystnadsplikt, inte minst sådant som någon frivilligt lämnat in med en berättigad önskan om att vara anonym, till exempel en tipsare eller en klagande,¹⁷ dels andra upplysningar som lämnats till kommissionen under förutsättning att de behandlas konfidentiellt.¹⁸

13 — Kommissionens förordning av den 7 april 2004 om kommissionens förfaranden enligt artiklarna 81 och 82 i EG-fördraget (EUT L 123, 2004, s. 18).

14 — Se dom av den 24 juni 1986, AKZO Chemie och AKZO Chemie UK/kommissionen (53/85, EU:C:1986:256, punkt 28), dom av den 19 maj 1994, SEP/kommissionen (C-36/92 P, EU:C:1994:205, punkt 37), dom av den 14 februari 2008, Varec (C-450/06, EU:C:2008:91, punkt 49), och dom av den 29 mars 2012, Interseroh Scrap and Metals Trading (C-1/11, EU:C:2012:194, punkt 43).

15 — En harmonisering av området för olagligt anskaffande av affärshemligheter företogs nyligen genom Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/943 av den 8 juni 2016 om skydd mot att icke röjd know-how och företagsinformation (företagshemligheter) olagligen anskaffas, utnyttjas och röjs (EUT L 157, 2016, s. 1). Detta direktiv påverkar inte bestämmelser om överlämnande av uppgifter till administrativa myndigheter [artikel 1.2 b].

16 — Domstolen har slagit fast att det rör sig om en allmän princip som även gäller uppgifter som lämnats av fysiska personer, om dessa uppgifter med hänsyn till sin karaktär är konfidentiella. Se dom av den 7 november 1985, Adams/kommissionen (145/83, EU:C:1985:448, punkt 34) och generaladvokat Lenz förslag till avgörande i mål AKZO Chemie och AKZO Chemie UK/kommissionen (53/85, EU:C:1986:25).

17 — För det fall att upplysningar lämnas helt frivilligt men förenas med en begäran om konfidentiell behandling för att bevara uppgiftslämnarens anonymitet, måste den institution som går med på att ta emot sådana upplysningar respektera detta villkor (se dom av den 7 november 1985, Adams/kommissionen (145/83, EU:C:1985:448, punkt 34), dom av den 18 september 1996, Postbank/kommissionen (T-353/94, EU:T:1996:119, punkt 86), dom av den 6 juli 2000, Volkswagen/kommissionen (T-62/98, EU:T:2000:180, punkt 279), och dom av den 5 april 2006, Degussa/kommissionen (T-279/02, EU:T:2006:103, punkt 409)).

18 — Se, beträffande tillgång till handlingarna i ärendet, dom av den 1 april 1993, BPB Industries och British Gypsum/kommissionen (T-65/89, EU:T:1993:31, punkt 33), och dom av den 6 april 1995, BPB Industries och British Gypsum/kommissionen (C-310/93 P, EU:C:1995:101, punkt 26). Domstolen fann att företag som inte var part i målet och som förser kommissionen med dokument som de tror kan leda till att de utsätts för hämndåtgärder, endast kan göra det om de vet att deras begäran om konfidentiell handläggning respekteras. Se även dom av den 28 april 1999, Endemol/kommissionen (T-221/95, EU:T:1999:85, punkt 66), och dom av den 25 oktober 2002, Tetra Laval/kommissionen (T-5/02, EU:T:2002:264, punkt 98).

44. Kommissionen tog hänsyn till denna rättspraxis i tillkännagivandet om tillgång till handlingar i ett ärende genom att skilja på två kategorier av uppgifter till vilka tillgången kan begränsas, dels uppgifter som rör affärshemligheter, däribland uppgifter som rör ett företags näringsverksamhet och som om de sprids allvarligt kan skada företags intressen, dels andra konfidentiella uppgifter, däribland ”andra uppgifter än affärshemligheter som kan betraktas som konfidentiella i den mån ett utlämnande påtagligt skulle skada en person eller ett företag.” Slutligen kan konfidentiella uppgifter lika väl inbegripa uppgifter som ska skyddas i allmänhetens intresse, såsom militära hemligheter, som uppgifter som ska skyddas i ett enskilt intresse, såsom personuppgifter.¹⁹

45. Tribunalen har vid tolkningen av begreppet ”uppgifter som omfattas av tystnadsplikt” fastställt tre kriterier. Enligt tribunalen är det viktigt för att uppgifterna ska omfattas av tystnadsplikt att de först och främst endast är kända av en begränsad krets av personer. Därefter måste det röra sig om uppgifter som kan orsaka allvarlig skada för uppgiftslämnaren eller tredje man om de röjs. Slutligen är det nödvändigt att de intressen som kan skadas av spridandet av uppgifterna rent objektivt sett är skyddsvärda.²⁰ Domstolen har hittills inte haft tillfälle att uttala sig om dessa kriterier.²¹

ii) Omfattningen av förhørsombudets kontroll

46. Förhørsombudets uppgift inom kommissionen, vilken har genomgått betydande förändringar sedan inrättandet, är att kontrollera att de processuella rättigheterna iakttas i konkurrensförfaranden. Det ansågs nödvändigt att anförtro denna uppgift åt någon som var oavhängig i förhållande till generaldirektoratet för konkurrens.²²

47. I beslut 2011/695 fastställs förhørsombudets kompetensområde.

48. I artiklarna 7 och 8 i beslutet tilldelas förhørsombudet viss behörighet som rör begäran om konfidentiell behandling. Förhørsombudet ska yttra sig över en sådan begäran, både när det gäller tillgång till handlingarna i ett ärende och när det gäller kommissionens utlämnande av uppgifter.

49. Vad gäller det andra fallet föreskrivs i artikel 8.1 och 8.2 i beslut 2011/695 att kommissionen i förväg ska underrätta den berörda parten och, när det gäller uppgifter som kan utgöra affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter, att den berörda parten får motsätta sig att uppgifterna lämnas ut genom att hänskjuta ärendet till förhørsombudet. Om förhørsombudet anser att uppgifterna i fråga kan lämnas ut, antingen för att de inte utgör affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter eller för att det finns ett övervägande intresse av att de lämnas ut, ska förhørsombudet fatta ett motiverat beslut i vilket det ska anges från vilken dag uppgifterna kommer att lämnas ut. Denna dag får infalla tidigast en vecka efter delgivningsdagen.

50. Enligt artikel 8.3 i beslut 2011/695 ska dessa bestämmelser efter nödvändig anpassning vara tillämpliga på offentliggörande av kommissionens beslut.

19 — Se tillkännagivandet om tillgång till handlingar, punkterna 17–20.

20 — Tribunalens dom av den 30 maj 2006, Bank Austria Creditanstalt/kommissionen (T-198/03, EU:T:2006:136, punkt 71), och tribunalens dom av den 12 oktober 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/kommissionen (T-474/04, EU:T:2007:306, punkt 65)

21 — Domstolen har redan haft tillfälle att tolka tystnadsplikten i samband med aktsamhetssekretessen (se dom av den 12 november 2014, Altmann m.fl., C-140/13, EU:C:2014:2362). Ett pågående mål rör frågan på vilka villkor uppgifter som lämnats in till tillsynsmyndigheten för finansmarknaderna omfattas av begreppet ”konfidentiell information” (pågående mål Baumeister, C-15/16).

22 — Se skälen 3 och 8 i beslut 2011/695. En liknande funktion har inrättats i vissa medlemsstater, bland annat *Procedural Adjudicator* (förfarandeombud) vid Office of Fair Trading (OFT) i Förenade kungariket.

iii) Bedömning av tribunalens konstateranden

51. Klaganden har anfört att förhørsombudet enligt artikel 8.1 och 8.2 i beslut 2011/695 är behörigt att uttala sig om alla invändningar mot offentliggörandet, även invändningar som avser allmänna rättsprinciper.

52. Även om klagandens påstående ska tolkas så, att förhørsombudets behörighet omfattar andra invändningar än sådana som rör en uppgifts konfidentialitet, finns det inget stöd för detta vare sig i lydelsen eller i systematiken i artikel 8 i beslut 2011/695.

53. Av lydelsen framgår klart och tydligt att tillämpningen av artikel 8.1 och 8.2 i beslut 2011/695 är begränsad till det fall då uppgifterna som ska lämnas ut "kan utgöra företags eller personers affärshemligheter eller andra konfidentiella uppgifter".

54. Vad beträffar systematiken i dessa bestämmelser, ska de ses i ett vidare perspektiv av förhørsombudets roll, som är att se till att parternas och övriga berördas processuella rättigheter iakttas i konkurrensförfaranden. Förhørsombudet är med hänsyn till sin oavhängighet rätt person att avgöra en tvist mellan den berörda parten och kommissionen om huruvida en uppgift är konfidentiell, vid behov genom att göra en avvägning mellan motstridiga intressen.

55. Dessa överväganden är emellertid enligt min mening enbart giltiga vid handläggningen av en begäran om konfidentiell behandling.

56. Visserligen är det tänkbart att andra invändningar görs mot offentliggörandet av ett beslut, till exempel avseende ett åsidosättande av immateriella rättigheter eller av rätten till egen bild, men sådana invändningar skulle nämligen inte vara kopplade till genomförandet av ett konkurrensförfarande. Prövningen av sådana tvister har således ingenting med förhørsombudets roll att göra.

57. Detsamma gäller de invändningar som klaganden i det nu aktuella fallet anfört med stöd av allmänna rättsprinciper, oberoende av klagandens begäran om konfidentiell behandling.

58. Det följer av punkt 26 i den överklagade domen att klaganden genom sin första grund till stöd för sin talan vid tribunalen kritiserade förhørsombudet för att ombudet inte besvarade tre olika argument avseende för det första ett åsidosättande av ändamålsprincipen i artikel 28.1 i förordning nr 1/2003 (ett argument som inte drivits vidare i överklagandet), för det andra ett åsidosättande av skyddet för klagandens berättigade förväntningar att de omtvistade uppgifterna inte skulle offentliggöras och för det tredje ett åsidosättande av likabehandlingsprincipen, då offentliggörandet skulle innebära att klaganden hamnar i en mindre gynnsam situation i förhållande till övriga företag som VPP-beslutet var riktat till.

59. Det följer dessutom av klagandens resonemang i överklagandet att dessa invändningar anfördes självständigt i förhållande till begäran om konfidentiell behandling avseende uppgifterna i förklaringarna för förmånlig behandling.

60. I den mån det rörde sig om invändningar som formulerades självständigt i förhållande till begäran om konfidentiell behandling fann tribunalen emellertid, enligt min mening med rätta, i punkt 44 i den överklagade domen, att förhørsombudet inte var behörigt att bemöta dessa argument.

61. Det argument som klaganden anförde till förhørsombudet med stöd av principerna om skydd för berättigade förväntningar och likabehandling kan tolkas på två lika sätt.

62. Det kan tolkas som att det är avsett att fastställa att uppgifterna i en förklaring om förmånlig behandling ska betecknas som konfidentiella, med hänsyn till klagandens berättigade förväntningar att i ett tvistemål inte hamna i ett mindre gynnsamt läge än andra deltagare i överträdelsen som valt att inte samarbeta. Principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen åberopades således, endast indirekt, till stöd för argumentet att de omtvistade uppgifterna var konfidentiella. Det är emellertid ostridigt att förhørsombudet prövade och underkände detta argument i det omtvistade beslutet.

63. Samma argument kan även tolkas som att det är avsett att fastställa att principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen åsidosatts, oberoende av huruvida de omtvistade uppgifterna ska anses vara konfidentiella. Som fristående argument kan det avse ett åsidosättande av de krav som gäller återkallande av administrativa handlingar eller ändring av kommissionens tidigare praxis.²³ Detta hör emellertid enligt min mening inte till förhørsombudets behörighetsområde, i den mån det inte avser frågan huruvida en uppgift är konfidentiell.

64. Klagandens argument att dess rätt till domstolsskydd åsidosätts om det medges att förhørsombudets behörighet är begränsad anser jag för övrigt inte vara övertygande.

65. Förfarandet med förhørsombudet har en suspensiv verkan på utlämnandet av en uppgift och innebär således att den berörda parten kan vända sig till tribunalen med en talan om ogiltigförklaring och en begäran om interimistiska åtgärder, i enlighet med dom AKZO Chemie och AKZO Chemie UK/kommissionen.²⁴

66. Skälet till att en sådan domstolsprövning ska göras före utlämnandet är emellertid att den berörda parten kan orsakas allvarlig och irreparabel skada om konfidentiella uppgifter lämnas ut. Detta skäl gäller emellertid endast såvitt den berörda parten hävdar att uppgifterna är konfidentiella och kan inte utvidgas till andra invändningar mot offentliggörandet.

67. Sålunda anser jag att tribunalen gjorde en riktig bedömning då den i punkt 44 i den överklagade domen fann att förhørsombudets enligt artikel 8.2 i beslut 2011/695 inte var behörigt att pröva klagandens invändningar avseende principerna om skydd för berättigade förväntningar och likabehandling.

68. Det ska framhållas att ett av skälen till att tribunalen drog denna slutsats är tvetydigt.

69. I punkterna 42 och 43 i den överklagade domen fann tribunalen att principen om skydd för berättigade förväntningar och likabehandlingsprincipen, vilka åberopades av klaganden, inte omfattades av förhørsombudets behörighet. Skälet till detta var att dessa principer, i motsats till bestämmelserna om behandling av personuppgifter eller bestämmelserna om rätten till tillgång till handlingar, inte utgjorde "något specifikt skydd" mot att uppgifter lämnas ut och inte hade "till specifikt syfte att skydda sekretessen för uppgifter eller handlingar".

70. Tribunalen angav inte vad den avsåg med hänvisningen till ett "specifikt skydd" mot att uppgifter lämnas ut.²⁵ Om detta domskäl i den överklagade domen ska tolkas så, att det innebär att principen om skydd för berättigade förväntningar aldrig kan utgöra grund för att behandla en uppgift konfidentiellt, är detta skäl enligt min mening ett uttryck för felaktig rättstillämpning.

23 — Se nedan punkt 182.

24 — Dom av den 24 juni 1986 (53/85, EU:C:1986:256, punkt 29).

25 — Senare, i dom av den 15 juli 2015, AGC Glass Europe m.fl./kommissionen (T-465/12, EU:T:2015:505, punkt 59), fann tribunalen, med hänvisning till punkt 43 i den överklagade domen, att förhørsombudets behörighet, vad gäller konfidentiella uppgifter, endast omfattade invändningar som avsåg "tillämpningen av de rättsregler som rör den konfidentiella karaktären av en uppgift som sådan" och inte invändningar "som anförs i syfte att få till stånd en konfidentiell behandling av en uppgift, oberoende av huruvida denna till sin karaktär är konfidentiell."

71. Visserligen ska en begäran om konfidentiell behandling, såsom kommissionen har påpekat, vara välgrundad av den berörda parten, men i enlighet med vad som följer av domstolens praxis²⁶ kan en grund för en sådan begäran vara att uppgifterna i fråga har överlämnats med en berättigad förväntan om att kommissionen ska behandla uppgifterna konfidentiellt. Enligt min mening kan kravet att en enskild parts berättigade förväntningar ska iakttas i princip utgöra ett skäl till konfidentiell behandling, oavsett om det finns några särskilda bestämmelser.

72. Även om punkterna 42 och 43 i den överklagade domen ska tolkas så, kan en sådan felaktig rättstillämpning inte föranleda att den överklagade domen upphävs, eftersom domslutet vilar på andra rättsliga grunder.²⁷ Tribunalen konstaterade nämligen endast att det var riktigt av förhørsombudet att förklara sig sakna behörighet att bemöta de ”olika” argumenten avseende principerna om skydd för berättigade förväntningar och likabehandling (punkterna 26 och 44 i den överklagade domen).

73. Detta konstaterande var emellertid i sig riktigt. I och med att klaganden anförde dessa argument självständigt i förhållande till begäran om konfidentiell behandling, var förhørsombudet inte behörigt att pröva dem. Följaktligen anser jag att tribunalens konstaterande i punkt 44 i den överklagade domen under alla omständigheter ska fastställas.

74. Jag föreslår således att talan inte ska bifallas med stöd av den första grundens första del.

b) Den andra delgrunden

75. Genom den andra delen av den första grunden har klaganden kritiserat tribunalen för att den underkände klagandens invändning om ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

76. Tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att kommissionens ställningstagande i skrivelserna av den 28 november 2011 och den 15 mars 2012 ingick i motiveringen av det omtvistade beslutet (punkterna 60 och 132 i den överklagade domen).

77. Tribunalens konstaterande i punkterna 60 och 132 i den överklagade domen, att motiveringen till det omtvistade beslutet ska ses mot bakgrund av den föregående skriftväxlingen med klaganden, är inte i sig något som föranleder kritik.

78. Enligt fast rättspraxis ska nämligen bedömningen av huruvida motiveringen av ett beslut är tillräcklig inte ske endast utifrån beslutets lydelse, utan även utifrån sammanhanget, om detta är känt för den berörda parten, så att vederbörande har möjlighet att förstå innebörden av den åtgärd som vidtas gentemot honom eller henne.²⁸

26 — Se ovan punkt 43.

27 — Dom av den 9 juni 1992, Lestelle/kommissionen (C-30/91 P, EU:C:1992:252, punkt 28), och dom av den 9 september 2008, FIAMM m.fl./rådet och kommissionen (C-120/06 P och C-121/06 P, EU:C:2008:476, punkt 187).

28 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 februari 1990, Delacre m.fl./kommissionen (C-350/88, EU:C:1990:71, punkt 16), och dom av den 15 november 2012, rådet/Bamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkterna 53 och 54 och där angiven rättspraxis).

79. I den mån ett beslut av en unionsinstitution rätt och slätt bekräftar ett tidigare ställningstagande, som även kan ha gjorts av en annan enhet, kan innehållet i detta ställningstagande för övrigt betraktas som ett relevant sammanhang för motiveringen av detta beslut.²⁹ Detta synsätt gäller även för det fall att en begäran handläggs av två oberoende administrativa instanser.³⁰

80. Enligt min mening kan samma resonemang tillämpas i det nu aktuella fallet, oavsett förhørsombudets oberoende ställning inom kommissionen.³¹

81. När två instanser inom kommissionen intar samma ståndpunkt beträffande utlämnandet av en handling eller sekretessens omfattning är samtliga skäl som angetts relevanta för lagenlighetsprövningen av det slutliga beslutet.

82. Tribunalen kunde därmed ta hänsyn till den ståndpunkt som generaldirektoratet för konkurrens formulerade i den föregående skriftväxlingen med klaganden när den prövade motiveringen av det omtvistade beslutet.

83. Det följer av punkt 65 i den överklagade domen att skälen till att klagandens begäran om konfidentiell behandling avslogs angavs i det omtvistade beslutet. Samtidigt som förhørsombudet erinrade om gränserna för sin behörighet besvarade nämligen ombudet klagandens invändningar, såvitt de avsåg den konfidentiella arten av uppgifterna i klagandens eftergiftsförklaring. Förhørsombudet konstaterade att uppgifterna inte kunde anses vara konfidentiella eller omfattas av tystnadsplikt av den enda omständigheten att de hade överlämnats inom ramen för samarbetet med kommissionen (punkterna 12, 14 och 18–21 i det omtvistade beslutet).

84. När förhørsombudet avlog klagandens begäran om konfidentiell behandling i dess helhet fastställde ombudet ställningstagandet i kommissionens skrivelser av den 28 november 2011 och av den 15 mars 2012, vilka beskrivs i punkterna 47 och 48 i den överklagade domen. Detta ställningstagande är därmed relevant för bedömningen av det omtvistade beslutets motivering.

85. Vad beträffar ett ställningstagande som var känt av klaganden innan klaganden vände sig till förhørsombudet, har klaganden för övrigt inte fog att hävda att tribunalen åsidosatte klagandens rätt att yttra sig av det skälet att klaganden inte kunde bestrida resonemanget i dessa skrivelser.

86. Mot bakgrund av samtliga dessa överväganden föreslår jag att den andra delgrunden och följaktligen hela den första grunden ska underkännas.

B – Den andra grunden

87. Genom denna grund, som avser punkterna 76–127 i den överklagade domen, har klaganden anfört att tribunalen genom att underkänna klagandens argument att uppgifterna i klagandens eftergiftsförklaring skulle betecknas som konfidentiella åsidosatte artikel 339 FEUF, artikel 30 i förordning nr 1/2003 och klagandens rätt till privatliv.

29 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 november 2014, Italien/kommissionen (C-385/13 P, EU:C:2014:2350, punkt 116) och, när det gäller tribunalens praxis, dom av den 18 december 2003, Olivieri/kommissionen och EMEA (T-326/99, EU:T:2003:351, punkt 55), dom av den 27 juni 2007, Nuova Gela Sviluppo/kommissionen (T-65/04, EU:T:2007:189, punkt 49), dom av den 19 april 2013, Italien/kommissionen (T-99/09 och T-308/09, EU:T:2013:200, punkterna 69–72), dom av den 13 december 2013, Ungern/kommissionen (T-240/10, EU:T:2013:645, punkt 91), och dom av den 11 juni 2015, Laboratoires CTRS/kommissionen (T-452/14, EU:T:2015:373, punkt 60).

30 — Se, för ett exempel i unionens varumärkesrätt, rättspraxis enligt vilken skälen till två beslut ska beaktas när överklagandenämnden vid Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet fastställer ett beslut som fattats i lägre instans. Se domstolens dom av den 17 mars 2016, Naazneen Investments/harmoniseringsbyrån (C-252/15 P, EU:C:2016:178, punkt 31), tribunalens dom av den 21 november 2007, Wesergold Getränkeindustrie/harmoniseringsbyrån – Lidl Stiftung (VITAL FIT) (T-111/06, EU:T:2007:352, punkt 64), och tribunalens dom av den 18 mars 2016, El Corte Inglés/harmoniseringsbyrån – STD Tekstil (MOTORTOWN) (T-785/14, EU:T:2016:160, punkt 42).

31 — Se skälen 8 och 15 samt artikel 1 i beslut 2011/695.

1. Den överklagade domen

88. I punkterna 76–127 i den överklagade domen prövade och underkände tribunalen den tredje grunden för talan i första instans, vilken omfattade tre delar. Den första delgrunden avsåg röjande av klagandens affärshemligheter, den andra ett åsidosättande av sekretessen för uppgifter som hade överlämnats inom ramen för eftergiftsprogrammet och den tredje ett åsidosättande av rätten till skydd av privatlivet (punkt 76 i den överklagade domen).

89. Vad beträffar den första delgrunden fann tribunalen att affärsuppgifterna i fråga, även om vissa av dem hade kunnat utgöra affärshemligheter, under alla omständigheter skulle ha varit inaktuella, eftersom de var fem år eller äldre och klaganden inte hade visat att de, trots att de rörde gamla förhållanden, fortfarande var av betydelse för klagandens kommersiella ställning (punkterna 84–86 i den överklagade domen).

90. Vad beträffar den andra delgrunden prövade tribunalen om uppgifterna som klaganden anförde skulle skyddas av tystnadsplikten av den enda omständigheten att ett företag frivilligt hade lämnat dem till kommissionen i syfte att omfattas av programmet för förmånlig behandling (punkt 88 i den överklagade domen).

91. Tribunalen underkände påståendet att räckvidden av skyddet mot utlämnande enligt artikel 4 i förordning nr 1049/2001 skulle vara relevant i detta fall. Om artikel 4 i förordning nr 1049/2001 beaktades på så sätt att kommissionen förbjöds att offentliggöra alla uppgifter som omfattas av ett undantag från rätten att få tillgång till handlingar skulle kommissionen inte ens kunna offentliggöra huvuddragen i sitt beslut, eftersom ett sådant undantag, i enlighet med en presumtion som domstolen fastställde i dom *Commission/EnBW*,³² skyddar alla delar av handlingarna från utredningen (punkterna 91–92 i den överklagade domen).

92. Ett utlämnande av uppgifter om en överträdelse av unionens konkurrensrätt genom att ett beslut om påförande av böter på grund av överträdelsen offentliggörs får i princip inte blandas samman med att tredje man beviljas tillgång till de handlingar som ingår i kommissionens utredning avseende en sådan överträdelse. Ett offentliggörande av sådana uppgifter skulle inte innebära att tredje man ges tillgång till förklaringar som lämnats (punkt 93 i den överklagade domen).

93. Tribunalen prövade sedan de tre villkoren avseende begreppet ”tystnadsplikt” enligt tribunalens praxis.³³

94. Beträffande de två första villkoren fann tribunalen att de var uppfyllda, eftersom uppgifterna i fråga endast var kända av ett begränsat antal personer och klaganden kunde vållas allvarlig skada om de lämnades ut. Tribunalen konstaterade att de omtvistade uppgifterna i huvudsak bestod av en beskrivning av de omständigheter som utgjorde överträdelsen. Ett visst antal avsnitt i VPP-beslutet, som skulle publiceras för första gången i samband med det planerade offentliggörandet på ett betydligt mer detaljerat sätt än i den icke-konfidentiella versionen av detta beslut, som publicerades 2007, lyfte fram klagandens rättsstridiga beteende. Således skulle de göra det möjligt för tredje man som lidit skada att enklare fastställa klagandens skadeståndsansvar och omfattningen av detta ansvar (punkterna 96–105 i den överklagade domen).

95. Beträffande det tredje villkoret däremot, slog tribunalen fast att klagandens intressen som kunde skadas av utlämnandet inte var objektivt skyddsvärda och att de omtvistade uppgifterna följaktligen inte omfattades av tystnadsplikten. Tribunalen erinrade om att villkoret i fråga krävde en avvägning mellan allmänintresset av öppenhet och det legitima intresse som utgör hinder mot att uppgiften

32 — Dom av den 27 februari 2014 (C-365/12 P, EU:C:2014:112, punkt 86).

33 — Tribunalens dom av den 30 maj 2006, *Bank Austria Creditanstalt/kommissionen* (T-198/03, EU:T:2006:136, punkt 71), och dom av den 12 oktober 2007, *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/kommissionen* (T-474/04, EU:T:2007:306, punkt 65).

lämnas ut. För att invända mot offentliggörandet av uppgifterna om överträdelsen hade klaganden inte fog för att åberopa vare sig intresset av att skydda klagandens anseende eller intresset av att skydda sig mot en fällande dom i ett skadeståndsmål och inte heller allmänintresset av att programmen för förmånlig behandling skulle fungera effektivt (punkterna 106–122 i den överklagade domen).

96. Slutligen fann tribunalen, beträffande den tredje delgrunden, att även om uppgifter som inhämtats inom ramen för en utredning angående överträdelser av unionens konkurrensrätt i princip ska anses härröra från personens privata verksamhet, kan den sistnämnda inte för att hävda ett angrepp på sitt goda namn och rykte, vilket på ett förutsebart sätt följer av det egna handlandet (punkterna 124–126 i den överklagade domen).

97. Beträffande klagandens argument om ett åsidosättande av berättigade förväntningar, vilka anförts till stöd för den tredje grunden för talan i första instans, fann tribunalen att argumenten överensstämde med det resonemang som förts till stöd för den fjärde grunden och skulle prövas i samband med den grunden (punkt 77 i den överklagade domen). Tribunalen prövade resonemanget i punkterna 134–158 i den överklagade domen.

2. Parternas argument

98. Denna grund kan delas upp i fyra delgrunder.

99. Genom den första delgrunden har klaganden anført att tribunalen gjorde en oriktig bedömning när den fastställde att de omtvistade uppgifterna inte längre var konfidentiella av den enda omständigheten att de var äldre än fem år (punkterna 84–86 i den överklagade domen).

100. Genom den andra delgrunden har klaganden gjort gällande att tribunalen borde ha fastställt att uppgifterna härrörde från förklaringar om förmånlig behandling som borde betecknas som konfidentiella.

101. Enligt klaganden gjorde tribunalen fel när den vägrade att i detta fall tillämpa samma kriterier som dem som gäller för tillgång till handlingar enligt artikel 4 i förordning nr 1049/2001 (punkterna 92 och 93 i den överklagade domen). Den skillnad som tribunalen gjorde mellan tillgång till handlingar och offentliggörande av uppgifter i dessa handlingar är konstlad.

102. Klaganden har angett att förklaringarna om förmånlig behandling upprättades enbart för kommissionens förfarande och att klaganden förlitade sig på att kommissionen skulle leva upp till försäkringarna i punkt 32 i 2002 års meddelande om samarbete och i punkt 40 i kommissionens tillkännagivande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (nedan kallat 2006 års tillkännagivande om samarbete).³⁴

103. Enligt klaganden är domskälen i punkterna 93, 117, 138, 140–150, 155 och 161 i den överklagade domen således felaktiga, eftersom de vilar på konstaterandet att utlämnandet av innehållet i förklaringarna om förmånlig behandling i den offentliga versionen av VPP-beslutet inte kan likställas med ett partiellt utlämnande av förklaringarna i sig. Klaganden har anført att tribunalen felaktigt konstaterade att kommissionen hade rätt att offentliggöra alla typer av uppgifter från förklaringarna, även när det gäller direkta eller indirekta citat.

34 — EUT C 298, 2006, s. 17.

104. Genom den tredje delgrunden har klaganden i andra hand anfört att de omtvistade uppgifterna under alla omständigheter är konfidentiella enligt de kriterier som följer av dom *Bank Austria Creditanstalt/kommissionen*.³⁵ Tvärtemot vad tribunalen angav i punkterna 107–111 i den överklagade domen är klagandens intressen objektivt skyddsvärda i den mening som avses i denna rättspraxis.

105. Genom den fjärde delgrunden har klaganden kritiserat punkterna 121–126 i den överklagade domen, avseende ett påstått åsidosättande av klagandens rätt till skydd för privatlivet. Klaganden har anfört att utlämnandet av innehållet i förklaringarna om förmånlig behandling, tvärtemot vad tribunalen hävdade, inte kan betraktas som en förutsägbar följd av klagandens deltagande i kartellen.

106. Kommissionen har bestritt dessa argument genom att i huvudsak hänvisa till de relevanta domskälen i den överklagade domen.

3. Bedömning

a) Inledande synpunkter

i) Huruvida förklaringarna om förmånlig behandling är konfidentiella

107. Klagandens huvudargument inom ramen för denna grund avser den påstått konfidentiella arten av uppgifterna i förklaringarna om förmånlig behandling och att de ska vara skyddade från utlämnande i samband med offentliggörandet av kommissionens beslut.

108. Förklaringar som företag gör i syfte att erhålla en förmånlig behandling skiljer sig från alla andra handlingar som inhämtas av kommissionen under en utredning, eftersom de innehåller en detaljerad beskrivning av överträdelser som frivilligt rapporteras av en part som direkt deltagit i överträdelser.³⁶ Till skillnad från andra delar av kommissionens handlingar rör det sig således om en utvärderande handling, som inges spontant och är särskilt avsedd att upprättas inom ramen för programmet för förmånlig behandling och genom vilken upphovsmannen medger en överträdelse och därmed avstår från sin rätt att inte tvingas vittna mot sig själv.

109. Handlingens art motiverar förbehåll avseende utlämnandet.

110. I enlighet med 2002 års meddelande om samarbete och 2006 års tillkännagivande om samarbete ska förklaringar om förmånlig behandling och andra handlingar som erhållits inom ramen för programmet för förmånlig behandling i princip inte lämnas ut till allmänheten, inte ens efter antagandet av kommissionens beslut, med hänsyn till undantagen i artikel 4.2 första och tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001 avseende skydd av affärsintressen och skydd av syftet med inspektioner och utredningar.³⁷ Sådana förklaringar borde vara undantagna från utlämnandet av handlingar i tvistemål. Skyddet för förklaringar om förmånlig behandling hindrar däremot inte att

35 — Tribunalens dom av den 30 maj 2006 (T-198/03, EU:T:2006:136).

36 — 2002 års meddelande om samarbete, som var tillämpligt vid tidpunkten för de aktuella omständigheterna, hänför sig, utan närmare precisering, till "skriftliga ställningstaganden" till kommissionen (punkt 33). Begreppet "företagsredogörelse" som görs i syfte att erhålla eftergift förklaras däremot uttryckligen i punkterna 6–9 och 31 i 2006 års tillkännagivande om samarbete och i artikel 4a.2 i förordning nr 773/2004, i lydelsen enligt förordning (EU) 2015/1348. Se även definitionen av termerna "förklaring inom ramen för eftergiftsprogrammet" i artikel 2.16 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/104/EU av den 26 november 2014 om vissa regler som styr skadeståndstalan enligt nationell rätt för överträdelser av medlemsstaternas och Europeiska unionens konkurrensrättsliga bestämmelser (EUT L 349, 2014, s. 1).

37 — 2002 års meddelande om samarbete (punkterna 32 och 33) och 2006 års tillkännagivande om samarbete (punkt 40).

förklaringarna lämnas ut till andra parter som utövar sin rätt till försvar inom ramen för tillgång till handlingar i ett ärende.³⁸ I handlingarna avseende det europeiska nätverket av konkurrensmyndigheter föreskrivs förbehåll för utbytet av förklaringar mellan konkurrensmyndigheter.³⁹

111. Kommissionens praxis enligt handlingar bygger på en åtskillnad mellan förklaringar om förmånlig behandling och redan befintliga handlingar som lämnats in av den som ansöker om förmånlig behandling. Förklaringar om förmånlig behandling omfattas i princip av ett absolut skydd mot utlämnande till allmänheten och överlämnande till nationella domstolar.

112. Kommissionen har konstant försvarat denna praxis vid domstolen⁴⁰ och, i egenskap av *amicus curiae*, vid nationella domstolar.⁴¹

113. I dom *Pfleiderer*⁴² medgav domstolen att det var möjligt att lämna ut handlingar avseende ett program för förmånlig behandling i samband med ett tvistemål. Vid bedömningen av en ansökan om tillgång till sådana handlingar ska de nationella domstolarna i varje enskilt fall göra en avvägning mellan intresset av att översända information och intresset av att skydda den information som den som ansökt om förmånlig behandling frivilligt lämnat. Det gäller således att skapa balans mellan rätten för tredje man som lidit skada till följd av kartellen att väcka skadeståndstalan i ett tvistemål⁴³ och skyddet för effektiviteten i straffrättsliga förfaranden som vidtas av offentliga myndigheter. Domstolen har emellertid aldrig uttalat sig om just den särskilda arten förklaringar om förmånlig behandling.⁴⁴

114. I dom *kommissionen/EnBW*⁴⁵ fastställde domstolen en allmän presumptionsregel enligt vilken ett utlämnande av handlingarna i ett ärende om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF i princip skulle undergräva såväl skyddet för de inblandade företagens affärsintressen som skyddet för syftet med utredningarna avseende detta förfarande i den mening som avses i artikel 4.2 första och tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001.

ii) Följderna av skyddet för förklaringar om förmånlig behandling för offentliggörandet av kommissionens beslut

115. Det finns anledning att fastställa huruvida skyddet för förklaringar om förmånlig behandling måste innebära vissa inskränkningar av användningen av uppgifter från förklaringarna i skälen till kommissionens beslut om fastställande av en överträdelse.

116. Skyddet mot ett utlämnande avser känsliga uppgifter, oavsett i vilken form de har lämnats. Om förklaringar om förmånlig behandling ska vara skyddade, innebär det att detta skydd i princip även omfattar användningen av dessa uppgifter i andra handlingar.

38 — 2006 års tillkännagivande om samarbete (punkterna 6 och 33) och kommissionens tillkännagivande om samarbete mellan kommissionen och EU-medlemsstaternas domstolar vid tillämpning av artiklarna [101] FEUF och [102] FEUF (EUT C 101, 2004, s. 54, punkt 26, nedan kallat tillkännagivandet om samarbete mellan kommissionen och de nationella domstolarna).

39 — Se kommissionens tillkännagivande om samarbete inom nätverket av konkurrensmyndigheter (EUT C 101, 2004, s. 43, punkterna 40 och 41) och nätverkets modellprogram avseende förmånlig behandling (punkt 30).

40 — Bland annat i målen i vilka meddelades dom av den 14 juni 2011, *Pfleiderer* (C-360/09, EU:C:2011:389; se punkt 17 i det förslag till avgörande som generaladvokat Mazák lade fram i detta mål, EU:C:2010:782), och dom av den 27 februari 2014, *kommissionen/EnBW* (C-365/12 P, EU:C:2014:112; se punkt 31 i det förslag till avgörande som generaladvokat Cruz Villalón lade fram i detta mål, EU:C:2013:643).

41 — Se punkt 141 i den överklagade domen.

42 — Dom av den 14 juni 2011 (C-360/09, EU:C:2011:389, punkterna 30 och 31).

43 — Dom av den 13 juli 2006, *Manfredi m.fl.* (C-295/04–C-298/04, EU:C:2006:461, punkt 91), och dom av den 20 september 2001, *Courage och Crehan* (C-453/99, EU:C:2001:465, punkt 27).

44 — I förslaget till avgörande i mål *Pfleiderer* (C-360/09, EU:C:2010:782, punkt 44) föreslog generaladvokat Mazák en inskränkning av möjligheten att lämna ut förklaringar som gjorts av dem som ansöker om förmånlig behandling och därmed frivilligt vittnar mot sig själva.

45 — Dom av den 27 februari 2014 (C-365/12 P, EU:C:2014:112, punkterna 92 och 93).

117. Detta tycks kommissionen medge. När kommissionen intervenerade i egenskap av *amicus curiae* vid en domstol i Förenade kungariket i november 2011⁴⁶ anförde kommissionen att dess förbehåll avseende utlämnandet av förklaringar för förmånlig behandling även gäller för utlämnandet av en konfidentiell version av dess beslut i ett tvistemål, eftersom ett sådant beslut innehåller citat från förklaringar om förmånlig behandling.

118. Den omständigheten att uppgifterna i förklaringar om förmånlig behandling ska vara skyddade, även när de används i en annan handling, innebär att kommissionen måste utöva en viss återhållsamhet vad beträffar deras användning i den offentliga versionen av kommissionens beslut.

119. Skyddet för förklaringar om förmånlig behandling motiveras av allmänintresset att garantera attraktiviteten i programmen för förmånlig behandling, som utgör väsentliga hjälpmedel för att upptäcka kartellbildningar.⁴⁷ Klaganden kan emellertid inte göra gällande ett sådant allmänintresse mot kommissionen.

120. Frågan är om skyddet i fråga även vilar på det enskilda intresset hos den som ansöker om förmånlig behandling.⁴⁸

121. Att det finns ett sådant intresse framgår enligt min mening av hur programmen för förmånlig behandling fungerar.

122. När en offentlig myndighet upprättar ett program för förmånlig behandling skapar den nämligen en rättslig ram som utgör ett incitament för ett företag att på eget initiativ anmäla sitt deltagande i en överträdelse och således avstå från sin rätt att inte vittna mot sig själv. Följden blir en förtroenderelation mellan den sökande och kommissionen, som kan jämföras med relationen mellan kommissionen och en tipsare eller en klagande i ett konkurrensförfarande.⁴⁹ Ett företag som beslutar att avstå från sin rätt att inte vittna mot sig själv måste kunna fatta detta beslut med full kännedom om alla omständigheter. Företaget kan således förvänta sig att kommissionen ska ta hänsyn till företagets intressen när den använder sig av uppgifter som ingetts i detta särskilda sammanhang.

123. Även om detta kunde ge upphov till berättigade förväntningar om konfidentiell behandling, skulle dessa förväntningar endast avse utlämnandet av uppgifter som inhämtats inom ramen för samarbetet i ett sammanhang som gör det möjligt att spåra källan, inte skyddet av uppgifterna i sig.

124. Detta följer av den omständigheten att de aktuella uppgifterna inte ska skyddas på grund av innehållet, som i sig är känsligt, utan på grund av en kombination av innehållet och omständigheterna kring inlämnandet till kommissionen.⁵⁰

125. Även om kommissionen måste iaktta en viss återhållsamhet vad beträffar användningen av dessa uppgifter vid offentliggörandet av kommissionens beslut, gäller inskränkningarna beträffande utlämnande på grund av ett berättigat intresse hos den som ansöker om förmånlig behandling endast uppgifter som gör det möjligt att koppla dem till förklaringen om förmånlig behandling. Endast om sådana uppgifter lämnas ut skulle läsaren kunna återskapa det exakta innehållet i avsnitten i förklaringarna om förmånlig behandling, vilket skulle vara detsamma som ett partiellt utlämnande.

46 — Se punkt 145 i den överklagade domen och handlingen på kommissionens webbplats (http://ec.europa.eu/competition/court/amicus_curiae_2011_national_grid_en.pdf).

47 — Utlämnandet av dessa förklaringar skulle nämligen kunna innebära skadeståndsanspråk på den som ansöker om förmånlig behandling under mindre gynnsamma villkor än övriga deltagare i överträdelsen, vilket skulle kunna motverka incitamentet att anmäla kartellen. Se tillkännagivandet om samarbete mellan kommissionen och de nationella domstolarna (punkt 45), 2006 års tillkännagivande om samarbete (punkt 6) och dom av den 14 juni 2011, *Pfleiderer* (C-360/09, EU:C:2011:389, punkterna 26 och 27).

48 — I punkt 45 i förslaget till avgörande i mål *Pfleiderer* (C-360/09, EU:C:2010:782) påpekade generaladvokat Mazak att den som ansökte om förmånlig behandling kunde ha berättigade förväntningar enligt Bundeskartellamts praxis (federal kartellmyndighet, Tyskland).

49 — Se ovan punkt 43.

50 — Se även ovan punkt 42.

126. Däremot anser jag att kommissionen måste ha ett utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller användningen av andra uppgifter som hämtats från förklaringar om förmånlig behandling i de offentliga versionerna av sina beslut.

127. Kommissionen måste å ena sidan ha ett stort handlingsutrymme när den beskriver hur kartellen fungerade i sitt beslut, även i den offentliggjorda versionen. I många utredningar utgörs den huvudsakliga bevisskällan av förklaringar om förmånlig behandling, åtminstone för vissa delar av överträdelsen och förutsatt att de styrks av andra oberoende uppgifter. Om det vore nödvändigt att rensa beslutet från alla uppgifter som hämtats från dessa förklaringar, skulle deras syfte som källa till uppgifter om en överträdelse gå förlorat. Hänsyn bör emellertid tas till den omständigheten att den icke-konfidentiella versionen av kommissionens beslut, mot bakgrund av att kommissionens handlingar skyddas av den allmänna presumtionsregeln enligt dom kommissionen/EnBW,⁵¹ utgör en viktig informationskälla för tredjeman som anser sig ha lidit skada av kartellen.⁵² Möjligheten för en skadelidande tredje man att väcka talan i tvistemål skulle därmed kunna begränsas på ett otillbörligt sätt.

128. Å andra sidan måste den som bestämmer sig för att anmäla en kartell och ansöker om förmånlig behandling vara medveten om att upplysningar som lämnas inom ramen för samarbetet kommer att bli en viktig informationskälla och i stor utsträckning kommer att användas av kommissionen för att fastställa och beskriva omständigheterna, däribland i den icke-konfidentiella versionen av kommissionens beslut. Således måste den som ansöker om förmånlig behandling godta att uppgifter som lämnats till kommissionen, med undantag av direkta citat från förklaringar och andra uppgifter som gör det möjligt att identifiera källan, kommer att återges i kommissionens beslut, även i den offentliga versionen.

129. När den som ansöker om förmånlig behandling bestämmer sig för att samarbeta med kommissionen kan vederbörande skäligen förutse att samarbetet inte utan förbehåll kan hållas konfidentiellt. Identiteten på den som ansökt om förmånlig behandling kommer att bli känd för allmänheten när kommissionens beslut fattas. Dessutom, även om man kan förvänta sig att kommissionen vidtar skäliga åtgärder för att dölja källan till den bevisning som erhållits inom ramen för samarbetet, kan det inte undvikas att den som läser beslutet och är medveten om vem eller vilka som ansökt om förmånlig behandling kan börja spekulera om att den ena eller den andra uppgiften härrör från samarbetet.

b) Den första delgrunden

130. Genom den första delgrunden har klaganden bestritt tillämpningen av presumtionen på fem år, vilken bygger på hur gamla affärsuppgifterna var, i punkterna 84–86 i den överklagade domen.

131. Enligt kommissionens praxis⁵³ och den rättspraxis som tribunalen utvecklat avseende ansökningar om konfidentiell behandling,⁵⁴ ska affärsuppgifter som är fem år eller äldre som en allmän regel inte längre anses vara konfidentiella, med mindre än att det berörda företaget undantagsvis visar att dessa uppgifter fortfarande är av betydelse för företagets kommersiella ställning.

51 — Dom av den 27 februari 2014 (C-365/12 P, EU:C:2014:112).

52 — Tribunalen har framhållit denna aspekt i sin praxis. Se dom av den 7 oktober 2014, Schenker/kommissionen (T-534/11, EU:T:2014:854, punkterna 114 och 115).

53 — Kommissionens tillkännagivande om tillgång till handlingar, punkt 23.

54 — Se beslut som anges i punkt 84 i den överklagade domen (beslut av den 15 november 1990, Rhône-Poulenc m.fl./kommissionen (T-1/89–T-4/89 och T-6/89–T-15/89, EU:T:1990:69, punkt 23), beslut av den 22 februari 2005, Hynix Semiconductor/rådet (T-383/03, EU:T:2005:57, punkt 60 och där angiven rättspraxis), beslut av den 8 maj 2012, Spira/kommissionen (T-108/07, EU:T:2012:226, punkt 65), och beslut av den 10 maj 2012, Spira/kommissionen, T-354/08, EU:T:2012:231, punkt 47).

132. Denna praxis vilar på ett allmänt beaktande av att affärsuppgifter blir mindre känsliga med tiden. Detta utgör enligt min mening skäl att tillämpa en presumtion som är kopplad till en fast erfarenhetsbaserad tidsperiod som det berörda företaget kan bryta genom att styrka motsatsen.

133. Presumtionen innebär inte att vissa affärsuppgifter kan vara konfidentiella under en längre tid än dessa fem år. Den omständigheten att undantagen i fråga om tillgång till handlingar kan tillämpas under trettio år eller längre om nödvändigt utgör således inget hinder för att denna presumtion tillämpas.⁵⁵

134. Allt vad som anförs ovan avser känsliga affärsuppgifter. Resonemanget är inte giltigt när konfidentiell behandling av uppgifter begärs av andra skäl.

135. I det nu aktuella fallet har klaganden kritiserat punkterna 84–86 i den överklagade domen och anfört att uppgifterna i en förklaring om förmånlig behandling inte blir mindre konfidentiella enbart på grund av att tiden går. Klaganden anser att skyddet för sådana uppgifter inte kan begränsas strikt till en fast tidsperiod.

136. Denna kritik bygger enligt min mening på en oriktig tolkning av den överklagade domen.

137. I punkterna 84–86 i den överklagade domen underkände tribunalen klagandens argument att det planerade offentliggörandet innehöll konfidentiella affärsuppgifter om klagandens affärsförbindelser och prispolitik (första delen av den tredje grunden för talan i första instans).

138. Underkännandet av detta argument påverkar inte tribunalens prövning av klagandens andra argument, att de omtvistade uppgifterna måste skyddas mot utlämnande av det skälet att de härrörde från en förklaring om förmånlig behandling (andra delen av den tredje grunden, punkterna 88–122 i den överklagade domen).

139. Genom att anföra att presumtionen om fem år inte kan tillämpas på uppgifter i en förklaring om förmånlig behandling har klaganden således bortsett från att tillämpningen av denna presumtion, i punkterna 84–86 i den överklagade domen, enbart rör klagandens argument avseende känsliga affärsuppgifter.

140. Jag anser sålunda att det saknas stöd för grundens första del.

c) Den andra delgrunden

141. Klaganden har anfört att de omtvistade uppgifterna, som finns i klagandens förklaring om förmånlig behandling, omfattas av tystnadsplikten. Det innebär att kommissionen mot bakgrund av artikel 339 FEUF och artikel 30 i förordning nr 1/2003, jämförda med artikel 4.2 i förordning nr 1049/2001, inte får ta med dem i den offentliga versionen av sitt beslut om det inte föreligger ett större allmänintresse, vilket inte är styrkt i detta fall.

142. Argumentet vilar på antagandet att det kan betraktas som ett partiellt utlämnande av en förklaring om förmånlig behandling att använda uppgifter som hämtats från förklaringen i den offentliga versionen av kommissionens beslut.

143. Detta är emellertid, med hänsyn till mina iakttagelser ovan,⁵⁶ ett oriktigt antagande.

55 — Se artikel 4.7 i förordning nr 1049/2001 och dom av den 28 juni 2012, kommissionen/Éditions Odile Jacob (C-404/10 P, EU:C:2012:393, punkterna 124–126).

56 — Se ovan punkterna 115–129.

144. Kommissionen måste visserligen ta hänsyn till att en förklaring om förmånlig behandling är konfidentiell när den använder uppgifter som finns i förklaringen i den offentliga versionen av sitt beslut, men begränsningarna i detta avseende avser uppgifter som gör det möjligt att härleda deras ursprung, det vill säga, i huvudsak, direkta citat från förklaringen och källhänvisningar.

145. Även om klaganden ska anses ha ett särskilt intresse av att förklaringarna om förmånlig behandling behandlas konfidentiellt, vilket kommissionen har bestritt i detta fall, skulle detta intresse enbart kunna anföras som invändning mot att avsnitt från beslutet som innehåller direkta citat eller källhänvisningar offentliggörs.

146. Det är emellertid inte utlämnandet av sådana uppgifter som är föremålet för detta mål.

147. Kommissionen har nämligen uppgett att alla uppgifter av vilka det kan framgå att de härrör från förklaringar eller handlingar som ingetts till kommissionen inom ramen för samarbetet för förmånlig behandling har plockats bort från den utvidgade icke-konfidentiella version som är avsedd att offentliggöras och att alla kopplingar mellan uppgifterna och den som ansökt om förmånlig behandling är dolda både i huvudtexten och i fotnoterna.

148. Således, vilket följer av punkt 139 i den överklagade domen, har alla uppgifter dolts som gör det möjligt att direkt eller indirekt identifiera källan till uppgifterna i klagandens förklaring om förmånlig behandling.

149. Klaganden har anført i överklagandet att de synliga avsnitten fortfarande innehåller ordagranna citat från klagandens förklaring om förmånlig behandling, och därför måste detta argument prövas mot bakgrund av vad klaganden avser med ordagranna citat.

150. Klaganden har nämligen anført att begreppet omfattar både "citat ord för ord som är markerade som citat" och "avsnitt som ordagrant men 1) utan att vara markerade som citat eller 2) indirekt återger lydelsen i företagets förklaringar". Klaganden har anført att det inte är tillräckligt att kommissionen döljer namnet på det citerade företaget eller den konkreta hänvisningen till en handling i kommissionens utredning. Klaganden har gjort gällande att tredje man, i och med att klaganden i punkt 85 i VPP-beslutet anges som kommissionens huvudsakliga informationskälla, på förhand kommer att betrakta klaganden som källan till åtminstone ett stort antal av citaten som förekommer i beslutet.

151. Som jag anger ovan⁵⁷ kan man visserligen förvänta sig att kommissionen vidtar skäliga åtgärder för att dölja källan till bevisning som inhämtats inom ramen för samarbetet, men det kan inte undvikas att den som läser beslutet och är medveten om vem eller vilka som ansökt om förmånlig behandling, kan spekulera om att den ena eller den andra uppgiften härrör från samarbetet. Detta är inte tillräckligt för att göra några berättigade förbehåll mot ett offentliggörande av de berörda avsnitten. Klaganden har därmed inte fog för sina invändningar mot offentliggörandet, i kommissionens beslut, av uppgifter om överträdelsen som hämtats från klagandens förklaring om förmånlig behandling, med undantag av direkta citat från förklaringar och andra uppgifter som gör det möjligt att identifiera källan.

152. Klagandens påstående att tribunalen åsidosatte kriterierna om tillgång till handlingar i artikel 4.2 i förordning nr 1049/2001 är inte heller övertygande.

57 — Se ovan punkt 129.

153. Domstolen har visserligen slagit fast, vad beträffar allmänhetens tillgång till handlingar i ett ärende avseende ett konkurrensförfarande, att kommissionen kan göra gällande en allmän presumptionsregel om att ett sådant utlämnande strider mot de intressen som avses i artikel 4.2 första och tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001.⁵⁸

154. Denna presumptionsregel, som fastställdes till förmån för kommissionen och som innebär att kommissionen kan avstå från en individuell prövning av handlingar i ett ärende kan emellertid, enligt min mening, inte åberopas mot kommissionen själv. När kommissionen återger omständigheter i en överträdelse i den offentliga versionen av sitt beslut kan kommissionen nämligen inte utgå från presumptionen att alla handlingar i ärendet är konfidentiella. Såsom tribunalen angav i punkt 92 i den överklagade domen skulle en sådan tolkning inte endast undergräva innebörden av artikel 30 i förordning nr 1/2003 utan även få den praktiska konsekvensen att bevisbördan omkastas, vilken såvitt avser konfidentiell behandling åligger den som ansöker om en sådan behandling.

155. Klaganden kan följaktligen inte med framgång åberopa tribunalens praxis enligt vilken uppgifter ska anses omfattas av tystnadsplikt, i den mån det följer av ett undantag från rätten till tillgång till handlingar enligt artikel 4 i förordning nr 1049/2001 att de är konfidentiella.⁵⁹

156. Slutligen har klaganden, enligt min mening felaktigt, anfört att den lösning som tribunalen valde innebär att kommissionen fritt kan offentliggöra alla uppgifter i en förklaring om förmånlig behandling.

157. Det följer av det omtvistade beslutet att kommissionen tillmötesgick klaganden på vissa punkter, bland annat genom att dölja hänvisningar till källan till uppgifterna. Dessa punkter var således inte längre föremål för tvisten vid tribunalen.

158. I punkterna 136–139 i den överklagade domen gjorde tribunalen en skillnad mellan offentliggörandet av uppgifter från förklaringar om förmånlig behandling och utlämnandet av själva förklaringarna. Tribunalen hänvisade till den omständigheten att kommissionen hade avlägsnat alla uppgifter som gjorde det möjligt att direkt eller indirekt identifiera källan till uppgifter som lämnats inom ramen för programmet om förmånlig behandling.⁶⁰ Det följer dessutom av punkt 141 i den överklagade domen att skyddet för den *konfidentiella* versionen av ett beslut av kommissionen motiveras bland annat av att det innehåller uppgifter om källan till den information som lämnades inom ramen för programmet för förmånlig behandling och att en sådan konfidentiell version därmed kan innehålla sådana förklaringar lämnade av dessa företag som kan vara belastande för dem. Av detta följer att samma förbehåll ska gälla för den *icke-konfidentiella* versionen av ett beslut av kommissionen, vilket måste vara rensat från sådana uppgifter om källan till informationen.

159. Tvärtemot vad som har anförts av klaganden följer det därmed inte av dessa domskäl i den överklagade domen att kommissionen har ett oinskränkt utrymme för skönsässig bedömning i fråga om offentliggörande av uppgifter som inhämtats inom ramen för samarbetet.

160. Mot ovanstående bakgrund anser jag att tribunalen gjorde en riktig bedömning när den underkände klagandens argument att de uppgifter som lämnades inom ramen för programmet för förmånlig behandling ska behandlas konfidentiellt.

58 — Dom av den 27 februari 2014, kommissionen/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112, punkterna 92–93).

59 — Tribunalens dom av den 30 maj 2006, Bank Austria Creditanstalt/kommissionen (T-198/03, EU:T:2006:136, punkt 75), och tribunalens dom av den 12 oktober 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/kommissionen (T-474/04, EU:T:2007:306, punkt 64).

60 — Det följer av den vägledande handling som kommissionen antog efter det att den överklagade domen meddelades att kommissionen normalt automatiskt ska dölja, i de offentliga versionerna av sina beslut om tillämpning av artikel 101 FEUF, citat från förklaringar om förmånlig behandling och uppgifter som direkt eller indirekt skulle kunna göra det möjligt att identifiera den som ansökt om förmånlig behandling som källa till en viss uppgift som lämnats inom ramen för programmet för förmånlig behandling. Se ”Guidance on the preparation of public versions of Commission Decisions adopted under Articles 7 to 10, 23 and 24 of Regulation 1/2003”.(26 maj 2015) (http://ec.europa.eu/competition/antitrust/guidance_on_preparation_of_public_versions_antitrust_04062015.pdf), punkt 22(c).

d) Den tredje delgrunden

161. Klaganden har i andra hand i förhållande till de föregående delgrunderna, tvärtemot vad tribunalen fastställde i punkterna 106–111 i den överklagade domen, anfört att det tredje villkoret för tystnadsplikt i rättspraxis enligt dom *Bank Austria Creditanstalt/kommissionen*,⁶¹ det vill säga villkoret om objektivt skyddsvärda intressen, är uppfyllt i det nu aktuella fallet.

162. Klaganden har bestritt underkännandet av argumentet att det planerade offentliggörandet på ett oskäligt sätt skulle påverka pågående eller framtida tvistemål. I detta avseende har klaganden hävdade att tribunalen misstolkade klagandens argument när den konstaterade att argumentet i huvudsak avsåg att skydda klaganden mot en eventuell, fällande dom i ett skadeståndsmål i en nationell domstol, vilket inte utgör ett skyddsvärt intresse (punkterna 109 och 110 i den överklagade domen). Enligt klaganden låg intresset inte i att undvika att betala skadestånd, utan i att undvika att behandlas på ett diskriminerande sätt i skadeståndsmål, eftersom utlämnandet av uppgifter som hämtats från klagandens förklaring skulle missgynna klaganden i förhållande till andra deltagare i kartellen.

163. Som följer bland annat av punkterna 103 och 104 i den överklagade domen, omfattade det mer kompletta offentliggörande som kommissionen planerade bland annat skälen i VPP-beslutet om hur kartellen fungerade. Därmed skulle tredje man som lidit skada lättare ha kunnat styrka ett skadeståndsansvar såväl för klaganden som för andra företag som deltog i överträdelser. Det rör sig således om uppgifter som gör det lättare att fastställa ett skadeståndsansvar för alla deltagare i kartellen.

164. Förutsatt att klaganden har fog för att göra gällande sitt intresse av att undvika att det fastställs ett samband mellan uppgifterna och klaganden, som informationskälla, garanteras detta intresse genom att direkta och indirekta citat och andra uppgifter som gör det möjligt att identifiera källan är dolda.

165. Om klaganden däremot avser att göra gällande sitt intresse av att dölja sin egen betydelse vid organiseringen av överträdelser, vilket framgår av de aktuella uppgifterna, för att detta inte ska anföras i skadeståndsmål eller i regressmål, rör det sig inte om något skyddsvärt intresse, i enlighet med vad kommissionen har angett med hänvisning till punkterna 107 och 110 i den överklagade domen och den domstolspraxis som anges där, med hänsyn till rätten att göra anspråk på ersättning för skada som orsakats av ett konkurrensbegränsande beteende.

166. Sålunda anser jag att det saknas stöd för den tredje delgrunden.

e) Den fjärde delgrunden

167. Genom den fjärde delgrunden har klaganden kritiserat punkterna 124–126 i den överklagade domen och åberopat ett åsidosättande av klagandens rätt till respekt för privatlivet enligt artikel 7 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

168. Såsom tribunalen framhöll i punkt 124 i den överklagade domen härrör upplysningar som företag lämnar till kommissionen från företagets privata verksamhet och ska därmed som sådana omfattas av skyddet för privatlivet.

61 — Tribunalens dom av den 30 maj 2006 (T-198/03, EU:T:2006:136).

169. Tribunalen angav därefter att detta skydd visserligen ska iakttas vid insamling av uppgifter från företag inom ramen för en utredning angående överträdelser av unionens konkurrensrätt, men att den personen emellertid inte kan åberopa artikel 8 i Europakonventionen för att hävda ett angrepp på sitt goda namn och rykte, vilket på ett förutsebart sätt följer av det egna handlandet (punkt 125 i den överklagade domen). Skyddet för privatlivet kan således inte utgöra hinder för att uppgifter lämnas ut, vilka berör ett företag som deltagit i en överträdelse av unionens konkurrensrätt och detta har konstaterats av kommissionen (punkt 126 i den överklagade domen).

170. Klaganden har anfört att detta inte gäller i det nu aktuella fallet, i och med att utlämnandet av de omtvistade uppgifterna inte är en förutsebar följd av klagandens deltagande i överträdelsen.

171. Klaganden har inte bestritt tribunalens konstaterande att klaganden inte hade fog för att hävda ett angrepp på sitt goda namn och rykte till följd av offentliggörandet av uppgifter om klagandens överträdelseverksamhet, eftersom detta angrepp var förutsebart och en följd av klagandens eget agerande. Detta konstaterande har för övrigt stöd i Europadomstolens fasta praxis, till vilken tribunalen drog paralleller.⁶²

172. Med undantag av det påstådda angreppet på klagandens goda namn och rykte, vilket prövades och underkändes av tribunalen, har klaganden emellertid inte angett på vilket sätt utlämnandet av de omtvistade uppgifterna skulle få följder för klagandens rätt till skydd för privatlivet.

173. Följaktligen anser jag att det saknas stöd för den fjärde delgrunden, och att talan därför inte kan vinna bifall såvitt avser någon del av den andra grunden.

C – Den tredje grunden

174. Genom den tredje grunden har klaganden hävdats att tribunalen gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning vid bedömningen av principerna om rättsäkerhet och skydd för berättigade förväntningar.

175. Klaganden har bestritt underkännandet av klagandens argument att det nya offentliggörandet av VPP-beslutet skulle åsidosätta klagandens berättigade förväntningar, bland annat i den mån det skulle innebära ett återkallande av ett gynnsamt beslut som antogs vid det första offentliggörandet år 2001 och en ändring av kommissionens tidigare praxis.

1. Den överklagade domen

176. I punkterna 159–163 prövade och underkände tribunalen klagandens argument, vilket åberopades i den fjärde grunden, att offentliggörandet av en första icke konfidentiell version av VPP-beslutet år 2007 utgjorde källan till klagandens berättigade förväntningar.

177. Tribunalen fann att kommissionen hade frihet att efter eget skön offentliggöra en version av sitt beslut som innehöll mer uppgifter än det minimum som reglerna föreskrev och att däri även inkludera uppgifter som inte måste offentliggöras, i den mån offentliggörandet inte var oförenligt med sekretesskyddet. Mot den bakgrunden kunde enbart det förhållandet att kommissionen offentliggjorde en första icke-konfidentiell version av VPP-beslutet år 2007, och att den inte kvalificerade denna version som provisorisk, inte anses ha inneburit några tydliga försäkringar till klaganden om att en ny, mer detaljerad icke-konfidentiell version av detta beslut inte senare skulle komma att offentliggöras. Vid ett sådant senare offentliggörande kunde bland annat hänsyn tas till den omständigheten att känsliga affärsuppgifter med tiden blivit föråldrade.

62 — Se punkt 125 i den överklagade domen.

2. Parternas argument

178. Klaganden har kritiserat underkännandet, i punkterna 136–165 i den överklagade domen, av argumentet avseende ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen.

179. Klaganden anser att tribunalen feltolkade domstolens praxis enligt vilken lagenliga administrativa rättsakter, som är till fördel för en enskild, i princip inte får återkallas eller upphävas.⁶³ Klaganden har anfört att kommissionen, genom att år 2007 offentliggöra en första icke-konfidentiell version av VPP-beslutet, gick med på att dölja vissa avsnitt enligt klagandens begäran och slutförde offentliggörandet genom att fatta ett för klaganden gynnsamt beslut – vars återkallande, genom det planerade omtvistade beslutet, strider mot villkoren i rättspraxis.

180. I andra hand har klaganden anfört att tribunalen gjorde en oriktig bedömning när den underkände klagandens argument avseende ändringen av kommissionens tidigare praxis. Enligt klaganden har kommissionen, även om den skulle ha frihet att – för framtida fall – ändra sin praxis efter 2006 års tillkännagivande om samarbete och minska skydds nivån för förklaringar om förmånlig behandling, inte rätt att ändra faktiska omständigheter som den redan avgjort genom 2007 års offentliggörande på ett sätt som är till nackdel för klaganden.

181. Kommissionen har bestritt detta resonemang och i huvudsak hänvisat till de relevanta skälen i den överklagade domen.

3. Bedömning

182. Klagandens resonemang i denna grund består av två delar. Den första delen avser ett åsidosättande av villkoren för återkallande av en administrativ rättsakt och den andra ett åsidosättande av berättigade förväntningar genom den påstådda ändringen av kommissionens praxis.

a) Den första delen

183. I enlighet med fast rättspraxis får en individuell administrativ rättsakt i allmänhet endast återkallas på mycket stränga villkor. Domstolen har medgett unionsinstitutionernas rätt att återkalla en rättsstridig individuell rättsakt, under förutsättning att återkallandet sker inom en rimlig tid och under iakttagande av berättigade förväntningar hos mottagaren av rättsakten.⁶⁴ Av detta kan slutsatsen dras att en lagenlig individuell rättsakt, som gett upphov till rättigheter, i princip inte får återkallas.⁶⁵

184. De garantier som den berörde ges i detta sammanhang gäller dock endast i den mån rättsakten ger upphov till en rättighet och rör vederbörandes rättsliga ställning.⁶⁶

63 — Dom av den 17 april 2007, de Comptes/parlamentet (C-90/05 P, EU:C:2007:198, punkt 35 och där angiven rättspraxis).

64 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 mars 1982, Alpha Steel/kommissionen (14/81, EU:C:1982:76, punkterna 10–12), dom av den 26 februari 1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo/kommissionen (15/85, EU:C:1987:111, punkterna 12–17), dom av den 20 juni 1991, Cargill/kommissionen (C-248/89, EU:C:1991:264, punkt 20) och dom av den 20 juni 1991, Cargill (C-365/89, EU:C:1991:266, punkt 35).

65 — Dom av den 22 mars 1961, Snpat/Höga myndigheten (42/59 et 49/59, EU:C:1961:5, s. 149).

66 — Dom av den 22 mars 1961, Snpat/Höga myndigheten (42/59 och 49/59, EU:C:1961:5, s. 149), dom av den 24 januari 2002, Conserve Italia/kommissionen (C-500/99 P, EU:C:2002:45, punkt 90), dom av den 16 december 2010, Athinaiki Techniki/kommissionen (C-362/09 P, EU:C:2010:783, punkt 79), och punkt 75 i generaladvokat Bots förslag till avgörande i mål Jager & Polacek/harmoniseringsbyrå (C-402/11 P, EU:C:2012:424, punkt 75). Se även, för ett liknande resonemang, dom av den 10 juli 1997, AssiDomän Kraft Products m.fl./kommissionen (T-227/95, EU:T:1997:108, punkt 41) och dom av den 12 maj 2011, Région Nord-Pas-de-Calais och Communauté d'Agglomération du Douaisis/kommissionen (T-267/08 och T-279/08, EU:T:2011:209, punkt 190).

185. I det nu aktuella fallet har klagandet anfört att kommissionen när den år 2007 offentliggjorde den första icke-konfidentiella versionen av VPP-beslutet gick med på att dölja de avsnitt som klaganden önskat och att ett sådant beslut inte fick återkallas.

186. För att bemöta detta argument finns det skäl att avgöra om kommissionen, inom ramen för 2007 års offentliggörande, uttalade sig om huruvida de uppgifter som inte togs med i den version av VPP-beslutet som då offentliggjordes var konfidentiella.

187. Såsom följer av punkt 163 i den överklagade domen fattade inte kommissionen något specifikt beslut med någon försäkran till klaganden att inte i framtiden offentliggöra vissa uppgifter som doldes år 2007.

188. Klagandens argument föranleder därmed frågan huruvida kommissionen indirekt uttalade sig om huruvida de uppgifter som inte offentliggjordes år 2007 var konfidentiella, enbart genom att de inte togs med i den icke-konfidentiella version som då offentliggjordes.

189. Jag anser inte att omständigheterna kring 2007 års offentliggörande ger stöd för slutsatsen att det förelåg något sådant indirekt beslut. Tribunalen slog nämligen fast i punkt 161 i den överklagade domen att kommissionen har ett stort utrymme för skönsässig bedömning för att fastställa vidden av de offentliga uppgifterna vid tillämpningen av artikel 30.2 i förordning nr 1/2003. Det kan inte anses följa av denna bestämmelse att kommissionen måste inta en slutlig ståndpunkt i detta avseende vid det första offentliggörandet.

190. Däremot finns det flera skäl till att i ett senare skede offentliggöra ett mer detaljerat beslut.

191. Kommissionen måste nämligen låta allmänheten ta del av skälen till sitt beslut genom att beakta principen om öppenhet och skyndsamt upprätta en icke-konfidentiell, om än provisorisk, version av sitt beslut. Denna version ska innehålla de uppgifter som inte berörs av någon ansökan om konfidentiell behandling, vilken inte kan avgöras direkt.⁶⁷ Kraven på öppenhet kan således, med hänsyn till de stränga tidsfristerna i förordning nr 1049/2001, utgöra skälet till att samma beslut offentliggörs flera gånger.

192. Ett senare offentliggörande kan för övrigt, som tribunalen framhöll i punkt 162 i den överklagade domen, motiveras av den omständigheten att vissa konfidentiella uppgifter med tiden kan förlora sin känsliga karaktär.

193. Under dessa förutsättningar är den enda omständigheten att den icke-konfidentiella version av VPP-beslutet som offentliggjordes år 2007, såsom tribunalen mycket riktigt konstaterade i punkterna 106 och 161 i den överklagade domen, inte betecknades som "provisorisk" inte skäl nog att fastställa att kommissionen intog en slutlig ståndpunkt om vidden av offentliggörandet och indirekt försäkrade att den inte i framtiden skulle offentliggöra någon ny, mer detaljerad icke-konfidentiell version av beslutet.

194. Jag föreslår följaktligen att den första delgrunden ska underkännas.

b) Den andra delgrunden

195. Det följer av klagandens resonemang att klaganden, oavsett om de omtvistade uppgifterna är konfidentiella eller inte, har åberopat ett åsidosättande av principen om skydd för de berättigade förväntningar som påstås ha uppstått som en följd av att kommissionen ändrat sin praxis.

67 — Dom av den 7 oktober 2014, Schenker/kommissionen (T-534/11, EU:T:2014:854, punkt 137).

196. För att principen om skydd för berättigade förväntningar ska kunna åberopas krävs det att tydliga försäkringar som är ovillkorliga och samstämmiga samt härrör från behöriga och tillförlitliga källor har meddelats den berörde av de behöriga unionsinstitutionerna.⁶⁸

197. Kommissionens utfästelser i 2002 års meddelande om samarbete och 2006 års tillkännagivande om samarbete avser enbart utlämnandet av förklaringar om förmånlig behandling och andra handlingar som lämnas in inom ramen för ett program för förmånlig behandling (punkterna 137 och 138 i den överklagade domen).

198. Även om inlämnandet av dessa uppgifter kan ge upphov till berättigade förväntningar om att förklaringar om förmånlig behandling ska behandlas konfidentiellt, handlar sådana förväntningar i varje fall enligt min mening inte om att uppgifter om överträdelsen i förklaringarna inte ska tas med i den offentliga versionen av kommissionens beslut.

199. Jag anser följaktligen att det saknas stöd för klagandens argument avseende ett åsidosättande av principen om skydd för de berättigade förväntningar som uppstod till följd av en ändring av kommissionens praxis.

200. Det är naturligtvis önskvärt att programmet för förmånlig behandling fungerar på ett sådant sätt att förutsättningarna för den som ansöker om förmånlig behandling är tydliga och förutsebara.⁶⁹ Vid den aktuella tidpunkten hade kommissionen inte antagit några tydliga riktlinjer om utarbetandet av offentliga versioner av kommissionens beslut som rörde frågan om användningen av upplysningar som inhämtats inom ramen för programmet för förmånlig behandling. Den omständigheten kan emellertid inte i sig utgöra grund för att fastställa att kommissionen åsidosatte några tydliga försäkringar som klaganden skulle ha erhållit.

201. Följaktligen föreslår jag att den tredje grunden ska underkännas och således att hela överklagandet ska ogillas.

D – Avslutande iakttagelser

202. Avslutningsvis vill jag göra några allmänna iakttagelser om systemet för framläggande av bevisning enligt direktiv 2014/104. Detta direktiv antogs visserligen efter tidpunkten för omständigheterna i målet, men jag anser ändå att direktivet bör beaktas om kommissionen genomför det planerade offentliggörandet efter prövningen av överklagandet.

203. Direktiv 2014/104 avgör frågan om omfattningen av skyddet för förklaringar som görs i syfte att erhålla eftergift. I direktivet föreskrivs att dessa förklaringar ska ha ett absolut skydd mot utlämnande vid skadeståndstalan. En åtskillnad görs mellan dessa förklaringar och redan befintlig information, vilken får lämnas ut. På så sätt säkerställs en jämvikt mellan motstridiga intressen lagstiftningsvägen.⁷⁰

204. Det absoluta skyddet för eftergiftsförklaringar innebär enligt min mening inte att de faktiska upplysningarna om överträdelsen i förklaringarna ska ges samma skyddsnivå när kommissionens beslut offentliggörs. Att allmänheten har tillgång till information om en överträdelse är av grundläggande betydelse vid en skadeståndstalan, eftersom tredje man som lidit skada därmed kan få kännedom om hur kartellen fungerade och det blir lättare att fastställa omständigheterna vad beträffar förekomsten och omfattningen av skadeståndsansvaret för samtliga deltagare.

68 — Dom av den 13 juni 2013, HGA m.fl./kommissionen (C-630/11 P–C-633/11 P, EU:C:2013:387, punkt 132 och där angiven rättspraxis).

69 — I generaladvokat Mazáks förslag till avgörande i mål Pfeiderer (C-360/09, EU:C:2010:782, punkt 32) påpekades att tydlighet och förutsebarhet är avgörande för att kommissionens program för förmånlig behandling ska fungera effektivt.

70 — Se artikel 2 punkterna 16 och 17 och artikel 6.6 a i direktiv 2014/104. 2006 års meddelande om samarbete och meddelandet om samarbete mellan kommissionen och de nationella domstolarna har ändrats i enlighet med detta (EUT C 256, 2015, s. 1 och 5).

205. Om det absoluta skyddet enligt direktiv 2014/104 för eftergiftsförklaringar utvidgades till uppgifter om överträdelser som finns i förklaringarna skulle den känsliga jämvikten enligt direktivet kunna undermineras. Direktiv 2014/104 ger inte stöd för ett så pass omfattande skydd för eftergiftshandlingar, eftersom det inte finns några uttryckliga bestämmelser i den meningen. Däremot anges specifikt i skäl 26 att restriktionerna för utlämnande av bevis inte får hindra konkurrensmyndigheterna att offentliggöra sina beslut i enlighet med unionsrätten och tillämplig nationell rätt.

206. Således får uppgifter i eftergiftsförklaringarna enligt min mening användas i de offentliga versionerna av kommissionens beslut, på det enda villkoret att de rensats från alla kopplingar som gör det möjligt att identifiera källan.⁷¹

207. Även om den som ansöker om eftergift kan ha berättigade förväntningar om en konfidentiell behandling av eftergiftsförklaringen, med hänsyn till att vederbörande genom att delta i eftergiftsprogrammet avstår från rätten att inte vittna mot sig själv, skulle nämligen sådana förväntningar enbart avse ett skydd för förklaringen i sig och för ordagranna citat ur förklaringarna och för andra uppgifter som gör det möjligt att direkt identifiera förklaringen som källan. Förväntningarna skulle däremot inte avse utlämnandet av faktiska uppgifter om överträdelser.

208. Slutligen finns det en påtaglig spänning mellan de offentliga myndigheternas tillämpning av konkurrensrätten och skadeståndsmålen i flera sammanhang. De eftergiftssökandes intressen skyddas även med andra medel, som är mindre ogynnsamma för en skadelidande tredje mans intressen, inte minst begränsningen av det solidariska ansvaret.⁷²

VIII – Förslag till avgörande

209. Mot bakgrund av vad som anförs ovan föreslår jag att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta Evonik Degussa GmbH att ersätta rättegångskostnaderna, inbegripet kostnaderna för det interimistiska förfarandet.

71 — I direktiv 2014/104 anges visserligen i skäl 26 att undantaget från utlämnande gäller "ordagranna citat ur en förklaring", men enligt min mening ska detta skäl tolkas så, att det skyddar förklaringar från partiella utlämnanden i ett sammanhang som gör det möjligt att identifiera källan till citatet.

72 — Se artikel 11.4 i direktiv 2014/104.